

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 29 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kowalska

Protokolant: stażysta Anna Buńka

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2015 roku w Poznaniu

odwołania **K. P.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w P.

z dnia 1 lipca 2013 roku znak (...) - (...) zmienionej decyzją

z dnia 8 sierpnia 2013 roku znak (...) - (...) uchylonych decyzją z dnia 1 sierpnia 2014 roku znak (...) - (...)

w sprawie: K. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w P.

przy udziale zainteresowanego (...) SA we W.

o świadczenia rehabilitacyjne

oddala odwołanie

SSR Anna Kowalska

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 lipca 2013 roku, znak: (...) zmienioną decyzją z dnia 8 sierpnia 2013 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 1 i art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 159) odmówił K. P. prawa do wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 6 lutego 2013 roku do dnia 26 maja 2013 roku tj. po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego związanego z zatrudnieniem w (...) S.A. z siedzibą we W..

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż z posiadanej dokumentacji wynika, że tytuł ubezpieczenia K. P. - zatrudnienie w (...) S.A. z siedzibą we W., ustał z dniem 5 lutego 2013 roku. Za okres od dnia 15 marca 2012 roku do dnia 22 marca 2012 roku, od 29 czerwca 2012 roku do 4 lipca 2012 roku zakład pracy wypłacił K. P. wynagrodzenie za czas choroby. Za okres od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 27 grudnia 2012 roku zasiłek chorobowy, a za okres od 28 grudnia 2012 do 5 lutego 2013 roku świadczenie rehabilitacyjne. W oddziale ZUS K. P. złożyła roszczenie o wypłatę świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 6 lutego 2013 roku do dnia 26 maja 2013 roku. Z uwagi na to, że od dnia 5 lutego 2013 roku K. P. ma ustalone prawo do emerytury, organ rentowy stwierdził brak prawa do wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 6 lutego 2013 roku do dnia 26 maja 2013 roku.

Od powyższej decyzji odwołała się w ustawowym trybie i terminie K. P., zarzucając jej brak zgodności z przepisami oraz ze stanem faktycznym. W uzasadnieniu odwołująca podniosła, iż w dniu 4 lutego 2013 roku w wyniku

przeprowadzonego badania Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że uzasadnione jest przyznanie jej kolejnych 5 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego z powodu niezdolności do pracy. W związku z powyższym organ rentowy w dniu 18 lutego 2013 roku wydał decyzję przyznającą odwołującej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. Ponadto wskazała, że prawo do emerytury od dnia 5 lutego 2013 roku zostało ustalone dopiero w decyzji z dnia 11 lutego 2013 roku i jednocześnie orzeczono o zawieszeniu wypłaty emerytury z uwagi na kontynuację zatrudnienia przez odwołującą. Zatrudnienie odwołującej oparto na niewłaściwych ustaleniach faktycznych, tj. na przyjęciu, iż skarżąca pozostaje osobą zatrudnioną. Z kolei wypłatę tego świadczenia dokonano dopiero 9 lipca 2013 roku. Wskazała, że art. 13 ust. 1 pkt 1 oraz art. 18 ustawy zasiłkowej nie dotyczą osób, którym ustalono prawo do emerytury lecz jej nie otrzymują, ponieważ została ona zawieszona. Tylko i wyłącznie okoliczność efektywnego świadczenia emerytalnego, o którym mowa we wskazanych przepisach uzasadniałaby możliwość odmowy przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. W związku z powyższym odwołująca wniosła o zmianę decyzji w zakresie przyznania prawa do wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 6 lutego 2013 roku do dnia 26 maja 2013 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Zakład podkreślił, iż w świetle przedstawionej przez odwołującą argumentacji, nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2014 roku Sąd wezwał z urzędu do udziału w postępowaniu w charakterze zainteresowanego (...) S.A. z siedzibą we W., który nie zajął stanowiska w sprawie.

Decyzją z dnia 1 sierpnia 2014r. znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. na podstawie art. 18 ust. 1 i 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 159) oraz art. 145 kpa uchylił decyzję z dnia 1 lipca 2013 roku, znak: (...) zmienioną decyzją z dnia 8 sierpnia 2013 roku, znak: (...) i odmówił K. P. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 5 lutego 2013 roku do dnia 26 maja 2013 roku w związku z przyznaniem prawa do emerytury od dnia 5 lutego 2013r.

Od powyższej decyzji odwołała się w ustawowym trybie i terminie K. P., zarzucając jej brak zgodności z przepisami oraz ze stanem faktycznym podtrzymując argumentację jak w odwołaniu od decyzji z dnia 1 lipca 2013r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sprawę z odwołania od decyzji z dnia 1 sierpnia 2014r. sygn. akt. VIU 1552/14 połączono do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą sygn. akt VIU 256/15.

W toku postępowania strony podtrzymały zajęte przez siebie stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca K. P. od dnia 1 stycznia 2008 roku do dnia 5 lutego 2013 roku była zatrudniona w firmie (...) S.A. z siedzibą we W. i z tego tytułu podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w tym ubezpieczeniu chorobowemu.

Dowód: akta pozwanego organu rentowego znak (...).

W okresie od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 27 grudnia 2012 roku odwołująca była niezdolna do pracy i pobierała zasiłek chorobowy. Z kolei w okresie od dnia 28 grudnia 2012 roku do dnia 5 lutego 2013 roku nadal była niezdolna do pracy i pobierała świadczenie rehabilitacyjne, które wypłacił pracodawca. Aby otrzymać świadczenie rehabilitacyjne odwołująca złożyła w dniu 18 grudnia 2012 roku wniosek do organu rentowego o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Wniosek zawierał pouczenie nakazujące poinformowanie organu o wszelkich zmianach podanych w oświadczeniu m.in. o ustaleniu prawa do emerytury.

W dniu 4 stycznia 2013 roku odwołująca złożyła także do organu rentowego wniosek emerytalny.

Orzeczeniem z dnia 4 lutego 2013 roku Lekarz Orzecznik ZUS rozpatrując wniosek odwołującej z dnia 18 grudnia 2012 roku ustalił, że odwołującej przysługuje prawo do dalszego 5 miesięcznego świadczenia rehabilitacyjnego.

Decyzją z dnia 18 lutego 2013 roku znak (...) - (...) organ rentowy przyznał K. P. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 28 grudnia 2012 roku do dnia 27 marca 2013 roku w wysokości 90 % podstawy wymiaru, a od dnia 28 marca 2013 roku do dnia 26 maja 2013 roku w wysokości 75 % podstawy wymiaru. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że świadczenie rehabilitacyjne za okres zatrudnienia tj. od dnia 28 grudnia 2012 roku do dnia 5 lutego 2013 roku będzie wypłacane przez płatnika składek, natomiast za okres od dnia 6 lutego 2013 roku Oddział ZUS podejmie wypłatę świadczenia rehabilitacyjnego po ustaniu tytułu ubezpieczenia po ustaleniu przez niego uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na podstawie prawidłowo wypełnionych druków ZUS Z-3 przez płatnika składek oraz ZUS Z-10 przez K. P.. W treści decyzji zamieszczono także pouczenie informujące, że świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury, oraz prośbę o niezwłoczne poinformowanie ZUS o okolicznościach mających wpływ na uprawnienie do tego świadczenia.

Odwołująca utożsamiała ustalenie prawa do emerytury i uprawnienie do emerytury z jej pobieraniem, uznając iż skoro ma zawieszona prawo do emerytury to prawa tego nie posiada wobec czego nie poinformowała organu o decyzji w sprawie emerytury ani nie przedłożyła po jej otrzymaniu organowi rentowemu świadectwa pracy potwierdzającego ustanie zatrudnienia. Ponadto, skoro Lekarz Orzecznik orzekł, że odwołującej przysługuje świadczenie rehabilitacyjne na kolejne 5 miesięcy, to dopiero po wyczerpaniu świadczenia chciała zgłosić się do ZUS w celu poinformowania o przysługującej emeryturze, która została zawieszona. Po zakończeniu okresu przysługiwania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, w dniu 27 czerwca 2013 roku złożyła w organie rentowym świadectwo pracy stwierdzające rozwiązanie stosunku pracy w dniu 5 lutego 2013r., w celu podjęcia wypłaty emerytury.

W dniu 11 lutego 2013 roku wydano decyzję znak (...) w rozpoznaniu wniosku o emeryturę z dnia 4 stycznia 2013r. przyznającą K. P. zaliczkę na poczet przysługującej jej emerytury. Jako dzień uprawnień wskazano 5 lutego 2013 roku. Wypłata świadczenia została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia przez odwołującą. W treści tej decyzji zamieszczono pouczenie, iż świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury oraz prośbę o niezwłoczne poinformowanie ZUS o okolicznościach mających wpływ na uprawnienie do tego świadczenia.

Decyzją z dnia 22 marca 2013 roku, znak (...) pozwany organ rentowy rozliczył zaliczkę K. P. i przyznał jej emeryturę od dnia 5 lutego 2013 roku, tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury. Wypłata świadczenia została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia przez odwołującą.

Z kolei decyzją z dnia 9 lipca 2013 roku, znak (...) ZUS po rozpatrzeniu wniosku odwołującej z dnia 27 czerwca 2013 roku i przedłożeniu przez odwołującą świadectwa pracy potwierdzającego ustanie zatrudnienia w dniu 5 lutego 2013r. podjął wypłatę i przeliczył emeryturę od dnia 1 czerwca 2013 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Gdyby odwołująca złożyła świadectwo pracy i wniosek o podjęcie wypłaty przyznanej emerytury w miesiącu lutym 2013r, to miałyby podjętą wypłatę od dnia 5 lutego 2013 roku, tj. od nabycia uprawnień zgodnie z treścią art. 135 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440). Po przedłożeniu dokumentu potwierdzającego rozwiązanie umowy o pracę przez odwołującą na dzień 5 lutego 2013 roku spełniałyby wszystkie przesłanki do podjęcia wypłaty emerytury jednak samo poinformowanie organu rentowego o ustaniu zatrudnienia nie stanowi przesłanki do podjęcia wypłaty świadczenia.

Dowód: przesłuchanie odwołującej K. P. w charakterze strony (k.52-54 w zw. z k. 82), dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym akta pozwanego organu rentowego znak (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Sąd uznał za prawdziwe i autentyczne dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz aktach pozwanego organu rentowego, znak: 290000/RW/00012347. Przedmiotowe dokumenty zostały bowiem sporządzone przez osoby do tego uprawnione w ramach przysługujących im kompetencji i w przewidzianej prawem formie. Ponadto ich treść i

forma nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, a zatem i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Fakt niekwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów pozwolił nadto na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Przymiot pełnej wiarygodności Sąd przyznał zeznaniom K. P. w charakterze strony albowiem były jasne, spójne, logiczne oraz korespondowały z dokumentacją związaną z zatrudnieniem odwołującej.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. P. jako bezzasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z dyspozycją art. 18 ust. 1 - 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity - Dz.U. z 2010 roku, nr 77 poz. 512), zwanej dalej ustawą zasiłkową świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

W ust. 3 - 6 wskazano natomiast, iż o okolicznościach, o których mowa w ust. 1 i 2, orzeka lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Od orzeczenia lekarza orzecznika ubezpieczonemu przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w terminie i na zasadach przewidzianych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych może zgłosić zarzut wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika w terminie i na zasadach przewidzianych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie wniesiono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczenia rehabilitacyjnego.

Ust. 7 w/w artykułu stanowi z kolei, iż świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia, udzielonego na podstawie odrębnych przepisów.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż w okresie od dnia 15 marca 2012 roku do dnia 22 marca 2012 roku i od dnia 29 czerwca 2012 roku do dnia 4 lipca 2012 roku oraz od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 27 grudnia 2012 roku odwołująca była niezdolna do pracy w związku z czym otrzymywała zasiłek chorobowy, a od dnia 28 grudnia 2012 roku do dnia 5 lutego 2013 roku świadczenie rehabilitacyjne wypłacane przez zainteresowanego. Z kolei od dnia 6 lutego 2013 roku do dnia 26 maja 2013 roku miała ustalone prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, które miało być wypłacone po otrzymaniu prawidłowo wypełnionych druków ZUS Z-3 przez płatnika składek oraz ZUS Z-10 przez odwołującą. Od dnia 5 lutego 2013 roku odwołująca miała ustalone prawo do emerytury, które zostało zawieszona z uwagi na kontynuację zatrudnienia. Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się zatem do ustalenia, czy odwołującej przysługiwało w okresie od dnia 5 lutego 2013 roku do dnia 26 maja 2013 roku prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Organ rentowy decyzją z dnia 1 sierpnia 2014r. odmówił odwołującej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z uwagi na ustalone prawo do emerytury od dnia 5 lutego 2013 roku.

Rzeczą Sądu w niniejszej sprawie było zatem ustalenie, czy ziszczyły się przesłanki wykluczające prawo odwołującej do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 5 lutego 2013 roku do dnia 26 maja 2013 roku.

W tym miejscu należy wyjaśnić konstrukcję świadczenia rehabilitacyjnego w systemie z ubezpieczeń społecznych.

Celem świadczenia rehabilitacyjnego jest umożliwienie osobie niezdolnej do pracy kontynuowania leczenia lub rehabilitacji w sytuacji, gdy okres zasiłku chorobowego jest zbyt krótki do odzyskania pełnej zdolności do pracy - a lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzi, że dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Jak wskazuje się w piśmiennictwie, świadczenie rehabilitacyjne jest świadczeniem "na dokończenie leczenia" (I. J., (...) społeczne, t. 3, (...) chorobowe..., s. 45). Świadczenie rehabilitacyjne chroni tę samą rodzajowo sytuację, którą chroni zasiłek chorobowy - czasową niezdolność do pracy dotychczasowej. Ponadto jest świadczeniem o identycznych zadaniach jak zasiłek chorobowy, stanowiąc jego kontynuację (I. J., (...) społeczne, t. 3, (...) chorobowe..., s. 45). W odróżnieniu jednak od zasiłku chorobowego, który co do zasady przysługuje z tytułu samej niezdolności do pracy, przesłanką nabycia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego jest pomyślne rokowanie co do odzyskania przez ubezpieczonego zdolności do pracy (Z. Kluszczyńska, W. Koczur, K. Rubel, G. Szpor, T. Szumlicz, System Ubezpieczeń Społecznych. Zagadnienia podstawowe, Warszawa 2007, s. 93).

Świadczenie rehabilitacyjne wypełnia lukę pomiędzy okresem po wyczerpaniu okresu zasiłkowego, a przed stwierdzeniem trwałej niezdolności do pracy. Jest więc swego rodzaju świadczeniem przejściowym pomiędzy zasiłkiem chorobowym a rentą z tytułu niezdolności do pracy (I. J., Pojęcia i konstrukcje prawne..., s. 362). Podnosi się również, że stanowi ono swoiste przedłużenie zasiłku chorobowego, zapewniając ubezpieczonemu pomoc pieniężną w sytuacjach wymagających dłuższego leczenia (Z. S., Prawo pracy..., s. 354).

Należy zgodzić się z odwołującą, iż przepisy powołanej ustawy nie definiują pojęcia osoby uprawnionej do świadczeń wymienionych w art. 18 ust. 1 pkt 7 ustawy zasiłkowej. Posiłkując się definicjami słownika języka polskiego ustalenie oznacza to co zostało stwierdzone po uprzednim badaniu: decyzje, dyrektywy, wytyczne itp. (Uniwersalny słownik języka polskiego pod red. S. Dubisza, Warszawa 2006 wyd. PWN., s. 286). Z kolei uprawniać oznacza nadać (nadawać) czemuś moc prawną, uczynić (czynić) coś prawomocnym, zalegalizować (Uniwersalny słownik języka polskiego pod red. S. Dubisza, Warszawa 2006 wyd. PWN., s. 262).

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2008r. I UK 405/07OSNP 2009/19-20/269 wskazano, iż osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy nie przysługuje świadczenie rehabilitacyjne także wówczas, gdy prawo do renty (wypłaty tego świadczenia) zostało zawieszona na podstawie art. 104 ust. 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) w związku z osiągnięciem przychodu w kwocie wyższej niż 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy ostatnio ogłoszonego przez Prezesa GUS (art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.).

W wyroku z dnia 24 sierpnia 2010 roku I UK 41/10 (OSNP 2011/23-24/308) wskazano, że nie nabywa prawa do świadczenia rehabilitacyjnego osoba uprawniona do emerytury, której prawo do emerytury zostało zawieszona z powodu nierozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą (art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, jednolity tekst: Dz.U. z 2010 roku, Nr 77, poz. 512 ze zm.). Osobą uprawnioną do emerytury w rozumieniu art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej jest osoba, która spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do tego świadczenia i której prawo do emerytury zostało ustalone decyzją organu rentowego nawet jeśli uległo ono zawieszeniu z powodu kontynuowania zatrudnienia.

Stąd tego rodzaju ochrona ubezpieczeniowa nie przysługuje wówczas, gdy dana osoba w czasie, który jest niezbędny do kontynuowania leczenia lub przeprowadzenia rehabilitacji, jest materialnie zabezpieczona, bo ma uprawnienie do świadczeń wymienionych w ust. 7 cytowanego artykułu. Warto dodać, że emerytura i renta z tytułu niezdolności do pracy są świadczeniami przysługującymi - podobnie jak świadczenie rehabilitacyjne - z ubezpieczeń społecznych, aczkolwiek innych niż ubezpieczenie chorobowe (emerytalnego i rentowych). Przesłanką nabycia prawa do emerytury i renty jest zaś ziszczenie się tego ryzyka ubezpieczeniowego, jaką jest spowodowane wiekiem lub stanem zdrowia ograniczenie zdolności do pracy zarobkowej. W przeciwieństwie do przesłanek nabycia prawa do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego kryteria przyznania uprawnień emerytalnych i rentowych nie mają jednak charakteru

czasowego, a realizowana w drodze wypłaty tych świadczeń ochrona ubezpieczeniowa jest dalej idąca niż ta, jaką zapewniają przepisy ustawy zasiłkowej.

Rozwiązania tego problemu należy również poszukiwać - w odniesieniu do osób uprawnionych do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy - na płaszczyźnie uregulowań ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440). Prawdą jest, że w zamieszczonym w art. 4 tego aktu wyjaśnieniu znaczenia użytych w ustawie określeń brak jest definicji osoby uprawnionej do świadczeń. Pewną wskazówką interpretacyjną może być jedynie zawarta w punkcie 1 przepisu definicja emeryta, zgodnie z którą emerytem jest osoba mająca ustalone prawo do emerytury. Już jednak tak skonstruowana definicja tego pojęcia wskazuje na to, że ustawodawca wiąże status emeryta z formalnie ustalonym prawem do emerytury, a nie faktycznym pobieraniem świadczenia. Staje się to zrozumiałe, jeśli sięgniemy do dalszych unormowań ustawy. W myśl bowiem art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu z (...) prawo do świadczeń określonych w tym akcie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jego nabycia. W świetle art. 83 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych ustalenie prawa do świadczeń wymaga jednak deklaratywnej decyzji organu rentowego indywidualizującej to prawo, wydawanej - zgodnie z art. 116 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - na wniosek osoby zainteresowanej. Przymiotu osoby uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy nie pozbawia ubezpieczonego fakt zawieszenia prawa do tego świadczenia w okolicznościach wskazanych w art. 104 ostatniej z wymienionych ustaw. W myśl art. 101 oraz art. 102 ust. 1 tegoż aktu prawo do świadczeń ustaje však wraz z ustaniem któregokolwiek z warunków wymaganych do jego uzyskania oraz w przypadku śmierci osoby uprawnionej, a w odniesieniu do świadczeń uzależnionych od okresowej niezdolności do pracy - z upływem okresu, na jaki je przyznano. Jak zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanego wyroku z dnia 3 czerwca 2008r. IUK 405/07, zawieszenie prawa do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy nie oznacza zaś pozbawienia (nawet przejściowo) uprawnień do tego świadczenia, a jedynie de facto wstrzymanie jego wypłaty na pewien czas. W konsekwencji tego Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 sierpnia 2010r. IUK 41/10 stwierdził, że osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy nie przysługuje świadczenie rehabilitacyjne także wówczas, gdy prawo do renty (wypłata tego świadczenia) zostało zawieszona na podstawie art. 104 ust. 7 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z osiągnięciem przychodu w kwocie wyższej niż 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy ostatnio ogłoszonego przez Prezesa GUS.

Wyrażony przez Sąd Najwyższy w powołanym wyroku zachowuje aktualność także w odniesieniu do niniejszej sprawy. W art. 18 ust. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa ustawodawca posłużył się bowiem jednym pojęciem "osoby uprawnionej" w stosunku do wszystkich wymienionych w nim świadczeń. Nie ma zatem żadnych podstaw, aby termin ten różnie interpretować w zależności od tego, czy uprawnienie dotyczy emerytury czy renty z tytułu niezdolności do pracy. Dla wystąpienia skutku określonego dyspozycją omawianej normy prawnej bez znaczenia jest również przyczyna zawieszenia prawa do emerytury lub renty, skoro bez względu na ustawową przesłankę owego zawieszenia jego konsekwencją nie jest ustanie prawa do świadczenia lecz tylko czasowe niewypłacanie emerytury (renty).

Wyniki przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego wskazują jednoznacznie, że odwołująca w spornym okresie orzeczonej niezdolności do pracy posiadała uprawnienie do emerytury, o czym wbrew obowiązkowi nie poinformowała organu rentowego. Odwołująca podniosła, iż skoro przyznana jej emerytura zawieszono, przekonana była że nie przysługuje jej prawo do emerytury. Ponadto uznała, iż skoro Lekarz Orzecznik orzekł, że odwołującej przysługuje świadczenie rehabilitacyjne na kolejne 5 miesięcy, to po wyczerpaniu świadczenia zgłosiła się do ZUS w celu poinformowania o przysługującej emeryturze, która została zawieszona. W związku z powyższym dopiero po złożeniu przez K. P. wniosku o podjęciu wypłaty emerytury wraz ze świadectwem pracy w dniu 27 sierpnia 2013 roku spowodowało, że organ rentowy wydał decyzję z dnia 9 lipca 2013 roku, w której podjął wypłatę emerytury od dnia 1 czerwca 2013 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

W tym miejscu podkreślić należy, iż odwołująca otrzymując decyzję dotyczącą emerytury z dnia 11 lutego 2013 roku miała obowiązek poinformowania organu rentowego o wszelkich zmianach wyszczególnionych w oświadczeniu

do celów świadczenia rehabilitacyjnego z dnia 18 grudnia 2012r., w tym uzyskania uprawnienia do emerytury, a mających wpływ na prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. Odwołująca mimo zgłaszania organowi rentowemu faktu uprawnienia do emerytury od dnia 5 lutego 2013 roku, nie złożyła świadectwa pracy, co powodowało, że prawo do wypłaty emerytury zostało zawieszona. Dopiero w dniu 27 czerwca 2013 roku złożyła wniosek o podjęcie emerytury wraz ze świadectwem pracy, w związku z czym organ dokonał wypłaty emerytury od czerwca 2013 roku.

Wyżej przedstawione okoliczności w sposób jednoznaczny przesądzają o zaktualizowaniu się w stosunku do odwołującej przesłanki negatywnej uzyskania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w postaci uprawnienia do emerytury w czasie orzeczonej niezdolności do pracy przewidzianej w art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej, która – jak wynika z brzmienia tych przepisów – stanowi podstawę odmowy przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Reasumując, w przedmiotowej sprawie spełnione zostały wymienione w art. 18 ust.7 ustawy zasiłkowej przesłanki, wyłączające uprawnienia odwołującej do świadczenia rehabilitacyjnego za cały okres od dnia 5 lutego 2013 roku do dnia 26 maja 2013 roku.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie K. P. jako bezzasadne.

SSR Anna Kowalska